

‘ਨਿਹਚਾ ਨਾਲ ਚੱਲਣਾ’

ਇਬਰਾਨੀਆਂ 11¹

‘ਕਿਉਂਕਿ ਜੋ ਅਸੀਂ ਨਿਹਚਾ ਨਾਲ ਚੱਲਦੇ ਹਾਂ, ਨਾ ਵੇਖਣ ਨਾਲ’ (2 ਕੁਰਿੰਥੀਆਂ 5: 7)।

ਖੁਦਾ ਦੇ ਨਾਲ ਸਾਡਾ ਰੋਜ਼ ਦਾ ਚੱਲਣਾ ‘ਨਿਹਚਾ ਨਾਲ ਚੱਲਣਾ’ ਹੀ ਹੈ। ਖੁਦਾ ਵਿਚ ਆਪਣੇ ਵਿਸ਼ਵਾਸ ਦੇ ਕਾਰਨ, ਅਸੀਂ ਉਸ ਦੇ ਨਾਲ ਚੱਲਦੇ ਹਾਂ। ਅਸੀਂ ਇਕ ਪਲ ਲਈ ਵੀ ਸੰਪੂਰਣ ਨਹੀਂ ਬਣ ਸਕਦੇ, ਪਰ ਇਕ ਦਿਨ ਵਿਚ ਇਕ ਸਮੇਂ ਨਿਹਚਾਵਾਨ ਹੋ ਸਕਦੇ ਹਾਂ। ਜਦ ਰੋਜ਼ ਅਸੀਂ ਵਿਸ਼ਵਾਸੀ ਹੁੰਦੇ ਹਾਂ, ਤਾਂ ਮਸੀਹ ਕਦੇ ਵੀ ਆ ਜਾਵੇ, ਕੋਈ ਫ਼ਰਕ ਨਹੀਂ ਪੈਂਦਾ। ਸੁਰਗ ਦੇ ‘ਮਸ਼ਹੂਰ ਲੋਕ’ ਵਿਚ ਵਿਸ਼ਵਾਸ ਨਾਲ ਰਹਿਣ ਵਾਲੇ ਮਹਾਨ ਸੰਤਾਂ ਦਾ ਇਤਿਹਾਸ ਹੈ। ਧਿਆਨ ਦਿਓ ਕਿ ਵਿਸ਼ਵਾਸ ਮੁਖ ਤੌਰ ਤੇ ਸ਼੍ਰੇਸ਼ਠ ਗਿਆਨ, ਹੰਕਾਰ, ਚੰਗੀ ਸ਼ਖ਼ਸੀਅਤ, ਯੋਗਤਾ, ਕਾਮਯਾਬੀ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਖੁਦਾ ਨੇ ਸਾਨੂੰ ਕਦੇ ਕਾਮਯਾਬ ਹੋਣ ਲਈ ਨਹੀਂ ਆਖਿਆ, ਪਰ ਉਹ ਸਾਥੋਂ ਵਫ਼ਾਦਾਰ ਹੋਣ ਦੀ ਮੰਗ ਜ਼ਰੂਰ ਕਰਦਾ ਹੈ। ਖੁਦਾ ਸਮਾਨ ਯੋਗਤਾਵਾਂ ਦੀ ਮੰਗ ਕਰਦਾ ਹੈ; ਉਹ ਸਮਾਨ ਵਿਸ਼ਵਾਸ ਦੀ ਮੰਗ ਵੀ ਨਹੀਂ ਕਰਦਾ, ਸਿਰਫ਼ ਵਫ਼ਾਦਾਰੀ ਚਾਹੁੰਦਾ ਹੈ। ਕੀ ਤੁਸੀਂ ਇਸ ਵਕਤ ਵਫ਼ਾਦਾਰ ਹੋ?

ਵਿਸ਼ਵਾਸ ਦਾ ਪਤਾ ਜ਼ਿੰਦਗੀ ਤੋਂ ਲਗਦਾ ਹੈ

ਵਿਸ਼ਵਾਸ ਇੰਨਾ ਵੱਡਾ ਹੈ ਕਿ ਇਸ ਨੂੰ ਅਣਗੌਲਿਆ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਜਾ ਸਕਦਾ। ਸਾਨੂੰ ਪਤਾ ਹੋਣਾ ਜ਼ਰੂਰੀ ਹੈ ਕਿ ਇਹ ਕੀ ਹੈ ਅਤੇ ਕੀ ਕਰਦਾ ਹੈ। ਪਤਾ ਹੋਵੇ ਜਾਂ ਨਾ, ਅਸੀਂ ਸਭ ‘ਆਪਣੇ ਵਿਸ਼ਵਾਸ ਦੇ ਨਾਲ ਹੀ ਚੱਲਦੇ ਹਾਂ।’ ਹਰ ਵਿਚਾਰ, ਹਰ ਕਾਰਜ ਅਤੇ ਸਾਡੇ ਵਿਸ਼ਵਾਸ ਤੋਂ ਹੀ ਪਤਾ ਲਗਦਾ ਹੈ। ਕੁਝ ਲੋਕ ਅਫ਼ਸੋਸ ਕਰਦੇ ਹਨ ਕਿ ‘ਮੈਂ ਆਪਣੇ ਵਿਸ਼ਵਾਸ ਦੇ ਮੁਤਾਬਕ ਨਹੀਂ ਜੀ ਰਿਹਾ ਹਾਂ।’ ਹਾਂ, ਜੇ ਇਹ ਸਹੀ ਹੈ ਤਾਂ ਨਾਕਾਮੀ ਤੁਹਾਡੇ ਵਿਸ਼ਵਾਸ ਵਿਚ ਹੈ। ਤੁਹਾਡੀ ਜ਼ਿੰਦਗੀ ਤੁਹਾਡੇ ਵਿਸ਼ਵਾਸ ਦੇ ਮੁਤਾਬਕ ਹੀ ਹੈ। ਸਾਡੇ ਵਿਸ਼ਵਾਸ ਤੋਂ ਹੀ ਤੈਅ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਕਿ ਅਸੀਂ ਕੀ ਕਰਦੇ ਹਾਂ। ਜੇ ਤੁਹਾਡੇ ਵਿਸ਼ਵਾਸ ਨਾਲ ਤੁਹਾਡਾ ਵਿਹਾਰ ਚੰਗਾ ਨਹੀਂ ਬਣਦਾ, ਤਾਂ ਫਿਰ ਵਿਸ਼ਵਾਸ ਕਰਦੇ ਹੀ ਕਿਉਂ ਹੋ? ਵਿਸ਼ਵਾਸ ‘ਵਿਸ਼ਵਾਸ ਕਰਨ ਵਿਚ ਯਕੀਨ ਕਰਨਾ’ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਵਿਸ਼ਵਾਸ ਦਾ ਇਕ ਮਕਸਦ ਹੈ। ਤੁਸੀਂ ਕਿਸੇ ਆਦਮੀ ਵਿਚ ਜਾਂ ਕਿਸੇ ਵਸਤੂ ਵਿਚ ਯਕੀਨ ਕਰਦੇ ਹੋ। ‘ਵਿਸ਼ਵਾਸ ਕਰਨ ਵਿਚ ਯਕੀਨ ਰੱਖਣਾ’ ਟੂਣਾ, ਅੰਧਵਿਸ਼ਵਾਸ ਅਤੇ ਮੂਰਖਤਾ ਹੈ। ਵਿਸ਼ਵਾਸ ਆਪ ਬਚਾਉਂਦਾ ਨਹੀਂ ਹੈ, ਪਰ ਬਚਾਉਂਦਾ ਤਾਂ ਖੁਦਾ ਹੀ ਹੈ! ਵਿਸ਼ਵਾਸ ਖੁਦਾ ਤੇ ਭਰੋਸਾ ਰੱਖਦਾ ਹੈ।

ਮਨੁੱਖ ਦਾ ਵਿਸ਼ਵਾਸ ਖੁਦਾ ਦੀ ਤਾਕਤ ਨਾਲੋਂ ਸ਼ਕਤੀਸ਼ਾਲੀ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਅੱਜ ਅਸੀਂ ਆਪਣੇ ਵਿਸ਼ਵਾਸ ਦੀ ਚੀਜ਼ ਭਾਵ ਮਸੀਹ ਨਾਲੋਂ ਵੱਧ, ਆਪਣੇ ਵਿਸ਼ਵਾਸ ਦੀ ਗੱਲ ਕਰਦੇ ਹਾਂ। ਤੁਸੀਂ ਆਪਣੇ ਵਿਸ਼ਵਾਸ ਦੀ ਸ਼ੇਖੀ ਨਹੀਂ ਮਾਰਦੇ। ਸ਼ਕਤੀ ਅਤੇ ਵਡਿਆਈ ਵਿਸ਼ਵਾਸ ਵਿਚ ਨਹੀਂ, ਬਲਕਿ ਵਿਸ਼ਵਾਸ ਦੀ ਚੀਜ਼ ਵਿਚ ਹੈ। ਵਿਸ਼ਵਾਸ ਕਰਮਾਂ ਨਾਲੋਂ ਵੱਧ ਸਲਾਹੁਣਯੋਗ ਨਹੀਂ ਹੈ।

ਜੇ ਕੁਝ ਅਸੀਂ ਆਖਦੇ ਹਾਂ, ਉਹ ਸਾਡੇ ਵਿਸ਼ਵਾਸ ਦੇ ਕਾਰਣ ਹੀ ਹੈ। ਅਸੀਂ ਸੜਕ ਦੇ ਖੱਬੇ ਪਾਸੇ ਗੱਡੀ ਕਿਉਂ ਚਲਾਉਂਦੇ ਹਾਂ? ਕਿਉਂਕਿ ਅਸੀਂ ਕਾਨੂੰਨ ਦੇ ਇਖ਼ਤਿਆਰ ਅਤੇ ਸੜਕ ਤੇ ਗਲਤ ਪਾਸੇ ਗੱਡੀ ਚਲਾਉਣ ਦੇ ਖ਼ਤਰੇ ਵਿਚ ਯਕੀਨ ਰੱਖਦੇ ਹਾਂ। ਅਸੀਂ ਯੋਗਤਾ, ਸਿੱਖਿਆ, ਤਿਆਰੀ, ਲੋਕਾਂ, ਭਵਿੱਖ, ਦੌਲਤ, ਕਾਮਯਾਬੀ, ਮਸ਼ਹੂਰੀ, ‘ਸਿਆਸੀ ਸੁਧਾਰ,’ ਸੱਭਿਅਤਾ, ਇਤਿਹਾਸ, ਭਲਿਆਈ,

ਈਮਾਨਦਾਰੀ, ਇੱਜ਼ਤ ਅਤੇ ਹੋਰ ਬਹੁਤ ਸਾਰੀਆਂ ਚੀਜ਼ਾਂ ਵਿਚ ਯਕੀਨ ਰੱਖਦੇ ਹਾਂ। ਡਾਕਟਰ ਤੇ ਯਕੀਨ ਰੱਖਣ ਕਰਕੇ ਅਸੀਂ ਇਲਾਜ ਅਤੇ ਅਪਰੇਸ਼ਨ ਲਈ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਉਹਦੇ ਸਪੁਰਦ ਕਰ ਦਿੰਦੇ ਹਾਂ। ਡਾਈਵਰ ਤੇ ਯਕੀਨ ਜਾਂ ਭਰੋਸਾ ਕਰ ਕੇ ਅਸੀਂ ਗੱਡੀ ਵਿਚ ਬੈਠ ਜਾਂਦੇ ਹਾਂ।

ਵਿਸ਼ਵਾਸ ਸਾਥੋਂ (ਖਾਸ ਕਰਕੇ ਜਵਾਨਾਂ ਤੋਂ) ਅਨੋਖੇ ਕੰਮ ਕਰਵਾਉਂਦਾ ਹੈ। ਤੁਸੀਂ ਟਿੰਡ ਕਿਉਂ ਕਰਾਉਂਦੇ ਹੋ ਜਾਂ ਅਜੀਬ ਲੱਗਣ ਵਾਲੇ ਕੱਪੜੇ ਕਿਉਂ ਪਾਉਂਦੇ ਹੋ? ਕਿਉਂਕਿ ਸਾਡਾ ਯਕੀਨ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਕਿ ਇਹ ਕਬੂਲ, ਮਸਤੀ ਭਰਿਆ ਅਤੇ ਕਾਮਯਾਬ ਹੋਵੇਗਾ। ਗੌਰ ਨਾਲ ਦੇਖਣ ਦਾ ਦਬਾਅ ਵੀ ਬਾਲਗ ਲੋਕਾਂ ਨੂੰ ਪ੍ਰਭਾਵਿਤ ਕਰਦਾ ਹੈ। ਕਿਸੇ ਨੇ ਠੀਕ ਹੀ ਮੁਲਾਂਕਣ ਕੀਤਾ ਹੈ, ‘‘ਅਸੀਂ ਉਸ ਚੀਜ਼ ਲਈ ਪੈਸੇ ਖਰਚ ਕਰਦੇ ਹਾਂ, ਜਿਸ ਨੂੰ ਅਸੀਂ ਖਰੀਦਣਾ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦਾ। ਸਾਨੂੰ ਉਨ੍ਹਾਂ ਲੋਕਾਂ ਨੂੰ ਬੇਵਕੂਫ਼ ਬਣਾਉਣ ਦੀ ਲੋੜ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦੀ, ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਅਸੀਂ ਪਸੰਦ ਨਹੀਂ ਕਰਦੇ।’’ ਅਸੀਂ ਪੈਸਾ ਉਧਾਰ ਕਿਉਂ ਲੈਂਦੇ ਹਾਂ? ਕਿਉਂਕਿ ਅਸੀਂ ਕੋਈ ਚੀਜ਼ ਹਾਸਲ ਕਰਨਾ ਚਾਹੁੰਦੇ ਹਾਂ। ਅਸੀਂ ਕਈ ਹਫ਼ਤੇ, ਦਿਨ ਅਤੇ ਰਾਤ, ਮੈਚ, ਫ਼ਿਲਮ ਜਾਂ ਕਿਸੇ ਹੋਰ ਪ੍ਰੋਗਰਾਮਾਂ ਦੀਆਂ ਟਿਕਟਾਂ ਖਰੀਦਣ ਲਈ ਕਿਉਂ ਲਾ ਦਿੰਦੇ ਹਾਂ? ਕਿਉਂਕਿ ਅਸੀਂ ਵਿਸ਼ਵਾਸ ਕਰਦੇ ਹਾਂ। ਮੁੱਢਲਾ ਵਿਸ਼ਵਾਸ ਦਾ ਨਹੀਂ ਹੈ, ਕਿਉਂਕਿ ਵਿਸ਼ਵਾਸ ਤਾਂ ਅਸੀਂ ਸਾਰੇ ਕਰਦੇ ਹਾਂ, ਪਰ ਇਹ ਕਿ ਵਿਸ਼ਵਾਸ ਕਰਦੇ ਕਿਸ ਵਿਚ ਹਾਂ? ਅਸੀਂ ਕਿਸ ਵਿਚ ਵਿਸ਼ਵਾਸ ਕਰਦੇ ਹਾਂ? ਸਾਨੂੰ ਇਹ ਜਾਣਨਾ ਜ਼ਰੂਰੀ ਹੈ ਕਿ ਅਸੀਂ ਕੀ ਵਿਸ਼ਵਾਸ ਕਰਦੇ ਹਾਂ ਅਤੇ ਕਿਉਂ ਕਰਦੇ ਹਾਂ।

ਅਸੀਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਗੱਲਾਂ ਵਿਚ ਯਕੀਨ ਕਰ ਲੈਂਦੇ ਹਾਂ, ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਅਸੀਂ ਜਾਣਦੇ ਨਹੀਂ। ਜਿਸ ਨੂੰ ਤੁਸੀਂ ਜਾਣਦੇ ਨਹੀਂ, ਉਹ ਤੁਹਾਨੂੰ ਮਾਰ ਵੀ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਸਾਡਾ ਸਮਾਜ ਸੁਣਦਾ ਆਪਣੀਆਂ ਅੱਖਾਂ ਨਾਲ ਹੈ, ਅਤੇ ਵਿਚਾਰ ਭਾਵਨਾਵਾਂ ਨਾਲ ਕਰਦਾ ਹੈ। ਸਿਆਸੀ ਸੁਧਾਰ ਸਾਨੂੰ ਵੱਸ ਵਿਚ ਰੱਖਦਾ ਹੈ। ਬਾਈਬਲ ਕਹਿੰਦੀ ਹੈ, ‘ਸੋ ਪਰਤੀਤ ਸੁਣਨ ਨਾਲ, ਅਤੇ ਸੁਣਨਾ ਮਸੀਹ ਦੇ ਵਚਨ ਤੋਂ ਆਉਂਦਾ ਹੈ’ (ਰੋਮੀਆਂ 10: 17)। ਸਾਡਾ ਵਿਸ਼ਵਾਸ ਗਲਤ ਵਸੀਲਿਆਂ ਤੋਂ ਹੈ ਜਿਸ ਕਰਕੇ ਇਸ ਤੋਂ ਵਧੇਰੇ ਕਰਕੇ ਸਾਡੀ ਮੂਰਖਤਾ ਦਾ ਪਤਾ ਚੱਲ ਜਾਂਦਾ ਹੈ।

ਅਸੀਂ ਅਜਿਹੀਆਂ ਗੱਲਾਂ ਵਿਚ ਯਕੀਨ ਰੱਖਦੇ ਹਾਂ, ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਸਾਨੂੰ ਪਤਾ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਕਿ ਇਹ ਗਲਤ ਹਨ। ਕੋਈ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਨਸ਼ੇ ਤੋਂ, ਮੋਟਾਪੇ ਤੋਂ ਜਾਂ ਡਾਕਟਰ ਦੀ ਗੱਲ ਨਾ ਮੰਨ ਕੇ ਕਿਵੇਂ ਮਰ ਸਕਦਾ ਹੈ? ਅਸੀਂ ਆਪਣੇ ਹੀ ਬਹੁਤ ਵੱਡੇ ਦੁਸ਼ਮਣ ਹਾਂ। ਵਿਸ਼ਵਾਸੀ ਹੋਣ ਦੀ ਥਾਂ ਢੀਠ ਹੋਣਾ ਕਿਤੇ ਅਸਾਨ ਹੈ। ਜੇ ਵਿਸ਼ਵਾਸ ਤੁਹਾਨੂੰ ਉੱਚਾ ਨਹੀਂ ਚੁੱਕਦਾ ਤਾਂ ਤੁਸੀਂ ਇਸਨੂੰ ਸਹੀ ਢੰਗ ਨਾਲ ਨਹੀਂ ਫੜਿਆ ਹੈ। ਸੁਰਗ ਵਿੱਚ ਅਜਿਹੇ ਲੋਕਾਂ ਦੀ ਭਰਮਾਰ ਹੋਵੇਗੀ, ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਪਤਾ ਹੈ ਕਿ ਉਹ ਬੁਰੇ ਸਨ; ਨਰਕ ਵਿਚ ਅਜਿਹੇ ਲੋਕਾਂ ਦੀ ਭਰਮਾਰ ਹੈ, ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਪਤਾ ਸੀ ਕਿ ਉਹ ਬੁਰੇ ਸਨ।

ਅਸੀਂ ਅਜਿਹੀਆਂ ਗੱਲਾਂ ਵਿਚ ਵਿਸ਼ਵਾਸ ਕਰਦੇ ਹਾਂ, ਜੋ ਸਾਨੂੰ ਲਗਦਾ ਹੈ ਕਿ ਅਸੀਂ ਜਾਣਦੇ ਹਾਂ ਪਰ ਜਾਣਦੇ ਨਹੀਂ। ਸੱਭਿਅਤਾ ਜਾਂ ਸਮਾਜ ਆਖਦਾ ਹੈ ਕਿ ਪੁਰਾਣੇ ਸਮੇਂ ਦੇ ਲੋਕਾਂ ਨੂੰ ਕੋਈ ਗਿਆਨ ਨਹੀਂ ਸੀ, ਜਦੋਂ ਕਿ ਮੌਜੂਦਾ ਸਮੇਂ ਵਿਚ ਲੋਕਾਂ ਨੂੰ ਹਰ ਗੱਲ ਦਾ ਗਿਆਨ ਹੈ। ਤੁਸੀਂ ਕਿੰਨੇ ਮੂਰਖ ਹੋ ਸਕਦੇ ਹੋ? ਸਾਡੀ ਵੀਹਵੀਂ ਸਦੀ ਦਾ ਅੰਤ ਇਸਦੀ ਸ਼ੁਰੂਆਤ ਤੋਂ ਬੁਰਾ ਹੋਇਆ। ਜੇ ਲੋਕ ਦਾਅਵਾ ਕਰਦੇ ਹਨ ਕਿ ਉਨ੍ਹਾਂ ਕੋਲ ਸਭ ਕੁਝ ਹੈ, ਉਹ ਝੂਠੇ ਹਨ।

ਕਿਉਂਕਿ ਅਸੀਂ ਉਹੀ ਹੁੰਦੇ ਹਾਂ, ਜੋ ਵਿਸ਼ਵਾਸ ਕਰਦੇ ਹਾਂ, ਇਸ ਲਈ ਸਾਨੂੰ ਆਪਣੇ ਵਿਸ਼ਵਾਸ ਵਿਸ਼ੇ ਵਿਚ ਬੜੇ ਹੀ ਸਾਵਧਾਨ ਰਹਿਣ ਦੀ ਲੋੜ ਹੈ। ਸਾਡੀ ਸੱਭਿਅਤਾ ਵਧੇਰੇ ਤੌਰ ਤੇ ਅੰਤਰਦ੍ਰਿਸ਼ਟੀ, ਰਹੱਸਵਾਦ, ਮਨੋਵਿਗਿਆਨ, ਭਾਵਨਾਵਾਂ ਅਤੇ ਝੱਟ ਇਲਾਜ ਤੇ ਵਧੇਰੇ ਨਿਰਭਰ ਕਰਦੀ ਹੈ। ਅਜਿਹੇ ਹੱਲ ਬੁਰੇ ਮਾਮਲਿਆਂ ਨੂੰ ਹੋਰ ਬੁਰਾ ਬਣਾ ਦਿੰਦੇ ਹਨ। ‘ਪੁੰਦਲਾ ਜੋਸ਼’ ਸਾਡਾ ਵਿਸ਼ਵਾਸ ਨਹੀਂ ਹੋਣਾ ਚਾਹੀਦਾ। ਆਪਣੀ ਹੀ ਬਰਬਾਦੀ ਲਈ, ਅਸੀਂ ਆਪਣੇ ਮਨਾਂ ਨੂੰ ਖਵਾਏ ਬਿਨਾਂ, ਆਪਣੇ ਦਿਲਾਂ ਨੂੰ ਗਰਮ ਕਰਨ ਦੀ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਕਰ ਰਹੇ ਹਾਂ। ਵਿਸ਼ਵਾਸ ਦਾ ਮਹੱਤਵ ਬਹੁਤ ਵੱਡਾ ਹੈ। ‘ਜੋ ਚੰਗਾ ਲੱਗੇ,

ਉਹ ਕਰ ਲਓ,' ਚੰਗਾ ਲੱਗ ਸਕਦਾ ਹੈ, ਪਰ ਇਹ ਗਲਤ ਵਿਸ਼ਵਾਸ ਹੈ। ਵਿਸ਼ਵਾਸ ਕਦੀ ਵੀ ਜਾਂਦਾ ਨਹੀਂ ਹੈ, ਇਕ ਵਿਸ਼ਵਾਸ ਦੇ ਬਦਲੇ ਦੂਸਰਾ ਵਿਸ਼ਵਾਸ ਅਪਣਾ ਲਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਵਿਸ਼ਵਾਸ ਧਰਤੀ ਤੇ ਸਭ ਤੋਂ ਵਿਹਾਰਕ ਗੱਲ ਹੈ। ਵਿਸ਼ਵਾਸ ਜੀਵਨ ਅਤੇ ਜੀਉਣ ਦਾ ਅਰਥਾਤ ਦੋਹਾਂ ਦਾ ਢੰਗ ਹੈ। ਵਿਸ਼ਵਾਸ ਕਰਨ ਵਾਲੇ ਆਪਣੇ ਵਿਸ਼ਵਾਸ ਨੂੰ ਜੀਉਂਦੇ ਹਨ।

ਇਸ ਲਈ, ਸੱਚਾਈ ਨੂੰ ਵਧੇਰੇ ਮਹੱਤਵ ਦਿੱਤਾ ਜਾਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। ‘‘ਅਰ ਸਚਿਆਈ ਨੂੰ ਜਾਣੋਗੇ ਅਤੇ ਸਚਿਆਈ ਤੁਹਾਨੂੰ ਅਜ਼ਾਦ ਕਰੇਗੀ’’ (ਯੂਹੰਨਾ 8:32); ‘‘ਰਾਹ ਅਤੇ ਸਚਿਆਈ ਅਤੇ ਜੀਉਣ ਮੈਂ ਹਾਂ। ਕੋਈ ਮੇਰੇ ਵਸੀਲੇ ਬਿਨਾ ਪਿਤਾ ਦੇ ਕੋਲ ਨਹੀਂ ਆਉਂਦਾ’’ (ਯੂਹੰਨਾ 14:6)। ਇਹ ਵਿਚਾਰ ਮੰਨਣਾ ਕਿ ‘‘ਕੋਈ ਇੱਕੋ ਇਕ ਸੱਚਾਈ’’ ਹੈ ਹੀ ਨਹੀਂ, ਆਤਮਘਾਤੀ ਹੈ! ਜੀਣ ਦਾ ਅਧਾਰ ਅਤੇ ਜੀਉਣਾ ਸੱਚਾਈ ਹੀ ਹੋਣੀ ਚਾਹੀਦੀ ਹੈ। ਜ਼ਿੰਦਗੀ ਦਾ ਮਕਸਦ ਸੱਚਾਈ ਦੀ ਖੋਜ ਹੈ। ‘‘ਸੱਚ ਨੂੰ ਮੁੱਲ ਲੈ, ਉਹ ਨੂੰ ਵੇਚੀਂ ਨਾ, ਨਾਲੇ ਬੁੱਧ, ਸਿੱਖਿਆ ਅਤੇ ਸਮਝ ਨੂੰ ਵੀ’’ (ਕਹਾਉਤਾਂ 23:23)। ਸਮਾਜ ਸਚਿਆਈ ਨਾਲ ਹੀ ਕਾਇਮ ਰਹਿ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਸਚਿਆਈ ਸਾਡਾ ਵਿਸ਼ਵਾਸ ਹੋਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। ਵਿਸ਼ਵਾਸ ਅਜਿਹੀ ਚੀਜ਼ ਹੈ ‘‘ਜਿਸ ਤੇ ਤੁਸੀਂ ਆਪਣਾ ਪੂਰਾ ਭਾਰ ਪਾ ਸਕਦੇ ਹੋ।’’ ਸਿਰਫ਼ ਸਚਿਆਈ ਹੀ ਬਣੀ ਰਹਿੰਦੀ ਹੈ। ਵਿਸ਼ਵਾਸ ‘‘ਮੇਰਾ ਵਿਸ਼ਵਾਸ’’ ਨਹੀਂ ਹੈ; ਇਹ ਵਿਸ਼ਵਾਸ ਤਾਂ ਸਚਿਆਈ ਹੈ। ਵਿਸ਼ਵਾਸ ਦਾ ਸਾਰ, ਵਿਸ਼ਵਾਸ ਨਾਲ ਭਰਪੂਰ ਹੋਣਾ ਹੈ। ਵਿਸ਼ਵਾਸ ਸਾਨੂੰ ਸਭ ਸਵਾਲਾਂ ਦੇ ਜਵਾਬ ਨਹੀਂ ਦਿੰਦਾ; ਵਿਸ਼ਵਾਸ ਸਾਨੂੰ ਸਵਾਲਾਂ ਦੇ ਬਗ਼ੈਰ ਰਹਿਣ ਦਾ ਹੁਕਮ ਦਿੰਦਾ ਹੈ। ਵਿਸ਼ਵਾਸ ਦਾ ਜੀਵਨ ਸਾਨੂੰ ਹਮੇਸ਼ਾ ਦੀ ਜ਼ਿੰਦਗੀ ਨਹੀਂ ਦਿੰਦਾ, ਬਲਕਿ ਇਹ ਹੈ ਹੀ ਹਮੇਸ਼ਾ ਦੀ ਜ਼ਿੰਦਗੀ। ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਰੋਜ਼ ਇੰਜੀਲ ਸੁਣੋ। ਆਪਣੇ ਹੀ ਪ੍ਰਚਾਰ ਤੇ ਵਿਸ਼ਵਾਸ ਕਰੋ! ਵਿਸ਼ਵਾਸ ਦਾ ਮਤਲਬ ਹੈ ਕਿ ਤੁਸੀਂ ਖ਼ੁਦਾ ਦੇ ਇਲਾਵਾ ਕੁਝ ਹੋਰ ਨਹੀਂ ਚਾਹੁੰਦੇ। ਬਿਨਾਂ ਵਿਸ਼ਵਾਸ ਦੇ ਵਫ਼ਾਦਾਰ ਨਹੀਂ ਹੋ ਸਕਦੇ। ਰੋਜ਼ ਵਫ਼ਾਦਾਰ ਬਣੋ।

ਸਹੀ ਤਰਤੀਬ ਵਿਚ, ਸਾਡੇ ਕੋਲ ਤੱਥ, ਵਿਸ਼ਵਾਸ ਅਤੇ ਭਾਵਨਾਵਾਂ ਹਨ। ਤੱਥ ਵਿਸ਼ਵਾਸ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਆਉਂਦੇ ਹਨ, ਜੋ ਭਾਵਨਾਵਾਂ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਆਉਂਦੇ ਹਨ। ਵਿਸ਼ਵਾਸ ਦੀ ਚੀਜ਼ ਤੱਥ ਹੈ, ਨਾ ਕਿ ਭਾਵਨਾਵਾਂ। ‘‘ਵਿਸ਼ਵਾਸ ਕਰਨਾ ਆਪਣੇ ਢੰਗ ਨਾਲ ਮਹਿਸੂਸ’’ ਕਰਨਾ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਵਿਸ਼ਵਾਸ ਇਕ ਅੱਖ ਤੱਥ ਤੇ ਰੱਖਦਾ ਹੈ। ਇਹ ਵਿਸ਼ਵਾਸ ਨੂੰ ਸੁਰੱਖਿਅਤ ਰੱਖਦਾ ਹੈ। ਵਿਸ਼ਵਾਸ ਜਦ ਭਾਵਨਾਵਾਂ ਤੇ ਧਿਆਨ ਦੇਣ ਲਈ ਆਪਣੀ ਅੱਖ ਤੱਥ ਤੋਂ ਹਟਾ ਲੈਂਦਾ ਹੈ, ਤਾਂ ਵਿਸ਼ਵਾਸ ਅਤੇ ਭਾਵਨਾਵਾਂ ਦੋਹਾਂ ਨੂੰ ਨੁਕਸਾਨ ਪਹੁੰਚਦੀ ਹੈ। ਪਰਿਵਾਰ ਉੱਤੇ ਨਹੀਂ, ਖ਼ੁਦਾ ਤੇ ਧਿਆਨ ਲਾਓ! ਪਰਿਵਾਰ ਸਾਡੇ ਲਈ ਕਦੇ ਮੂਰਤੀ ਨਾ ਬਣੇ ਕਿ ਅਸੀਂ ਉਸਨੂੰ ਪੂਜਣ ਲਗ ਪਈਏ। ਵਿਸ਼ਵਾਸ ਖ਼ੁਦਾ ਨੂੰ ਉਸਦੇ ਵਚਨ ਅਨੁਸਾਰ ਮੰਨਣਾ ਹੈ। ਤੁਹਾਡਾ ਵਿਸ਼ਵਾਸ ਤੰਦਰੁਸਤ ਹੈ ਜਾਂ ਬਿਮਾਰ?

ਵਿਸ਼ਵਾਸ ਭਰੋਸਾ ਰੱਖਣਾ ਹੈ

ਵਿਸ਼ਵਾਸ ਦਿਮਾਗੀ ਸਹਿਮਤੀ, ਪੂਰੇ ਦਿਲ ਨਾਲ ਭਰੋਸਾ, ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਆਗਿਆਕਾਰ ਹੋਣਾ ਹੈ। ਸਚਮੁਚ ਸਮਝ ਆ ਜਾਣ ਤੇ ਕਿ ਖ਼ੁਦਾ ਕਿੰਨਾ ਜਲਾਲੀ ਅਤੇ ਭਲਾ ਹੈ, ਅਸੀਂ ਆਪਣੀ ਜ਼ਿੰਦਗੀ ਉਸਨੂੰ ਦੇ ਦਿਆਂਗੇ। ਜੇ ਅਸੀਂ ਸਚਮੁਚ ਖ਼ੁਦਾ ਨੂੰ ਜਾਣਦੇ ਹਾਂ, ਤਾਂ ਅਸੀਂ ਪਾਪ ਨਹੀਂ ਕਰਾਂਗੇ। ਖ਼ੁਦਾ ਤਾਂ ਖ਼ੁਦਾ ਹੀ ਹੈ, ਪਰ ਮਨੁੱਖ ਨਹੀਂ। ਤੱਥ ਹੈ ਕਿ ਖ਼ੁਦਾ, ਖ਼ੁਦਾ ਹੈ। ਵਿਸ਼ਵਾਸ ਇਹ ਹੈ ਕਿ ਇਹ ਮੇਰਾ ਖ਼ੁਦਾ ਹੈ! ਵਿਸ਼ਵਾਸ ਕਰਕੇ ਮਨੁੱਖ ਆਪਣੇ ਮਨੁੱਖ ਹੋਣ ਦਾ ਦਾਅਵਾ ਕਰਦਾ ਹੈ। ਮਨੁੱਖ ਪਾਪ ਵਿਚ ਗੁਆਚਿਆ ਹੋਇਆ, ਲਚਾਰ, ਨਰਕ ਵਿਚ ਜਾਣ ਦੇ ਯੋਗ ਹੈ। ਰੂਹਾਨੀਅਤ ਦਾ ਸਾਰ ਨਿਰਭਰਤਾ ਹੈ। ਮਨੁੱਖ ਲਈ ਮਦਦ ਵਜੋਂ, ਅਰਥਾਤ ਮੁਕਤੀ ਲਈ ਆਪਣੇ ਆਪ ਤੋਂ ਬਾਹਰ ਦੇਖਣਾ ਜ਼ਰੂਰੀ ਹੈ। ਮਨੁੱਖ ਨੂੰ ਵਿਸ਼ਵਾਸ ਕਰਨ ਲਈ ਖ਼ੁਦਾ ਨੂੰ ਹਲੀਮ ਬਣਾਉਣਾ ਜ਼ਰੂਰੀ ਹੈ। ਜਦ ਤਕ ਉਹ ਹਲੀਮ ਨਹੀਂ ਬਣਦਾ, ਤਦ ਤਕ ਵਿਸ਼ਵਾਸ ਨਹੀਂ ਕਰ ਸਕਦਾ। ਇਸ ਲਈ ਕਈ ਵਾਰ ਖ਼ੁਦਾ ਦੀ ਗੱਲ ਮੰਨਣ

ਤੇ ਖੁਦਾ ਤੇ ਭਰੋਸਾ ਰੱਖਣਾ ਮੁਸ਼ਕਿਲ ਹੁੰਦਾ ਹੈ। ਆਪਣੀ ਜ਼ਿੰਦਗੀ ਮਸੀਹ ਨੂੰ ਦੇ ਦੇਣ ਨਾਲ ਆਪਣੇ ਗਿਆਨ ਤੇ ਯਕੀਨ ਰੱਖਣਾ ਆਪਣੇ ਉੱਤੇ ਕਰਨਾ ਅਸਾਨ ਹੈ। ਵਿਸ਼ਵਾਸ ਕੋਈ ‘‘ਸੌਦੇਬਾਜ਼ੀ’’ ਭਾਵ ਖੁਦਾ ਨਾਲ ਸੌਦਾ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਵਿਸ਼ਵਾਸ ਤਾਂ ਸਮਰਪਣ ਹੈ। ਵਿਸ਼ਵਾਸ ਵਿਚ ਆਪਣੇ ਆਪ ਵਿਚ ਕੋਈ ਖੂਬੀ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਖੁਦਾ ਦੀ ਵਡਿਆਈ ਹੋਵੇ!

ਵਿਸ਼ਵਾਸ ਕਰਨ ਦਾ ਮਤਲਬ ਪਹਿਲਾਂ ਤੋਂ ਭਰੋਸਾ ਰੱਖਣਾ ਹੈ, ਜੋ ਬਦਲੇ ਵਿਚ ਉਵੇਂ ਹੀ ਮਿਲੇਗਾ। ਵਿਚਾਰ ਕਰੋ! ਜੇ ਚੇਲਿਆਂ ਨੂੰ ਪਤਾ ਹੁੰਦਾ ਕਿ ਐਤਵਾਰ (ਜੀ ਉੱਠਣ) ਵਾਲੇ ਦਿਨ ਕੀ ਹੋਣ ਵਾਲਾ ਹੈ, ਤਾਂ ਉਹ ਸ਼ੁੱਕਰਵਾਰ (ਸਲੀਬੀ ਦਿਨ) ਵਾਲੇ ਦਿਨ ਕੁਝ ਕਰਦੇ। ਅਬਰਾਹਾਮ ਨੇ ਦਿਮਾਗੀ ਤੌਰ ਤੇ ਇਸਹਾਕ ਨੂੰ ਤਿਆਗ ਦਿੱਤਾ ਸੀ ਕਿਉਂਕਿ ਉਸਨੂੰ ਪਤਾ ਸੀ ਕਿ ਭਵਿੱਖ ਲਈ ਖੁਦਾ ਦਾ ਵਾਅਦਾ ਇਸਹਾਕ ਦੇ ਰਾਹੀਂ ਪੂਰਾ ਹੋਣਾ ਸੀ। ਅਬਰਾਹਾਮ ਇਹੀ ਸੋਚ ਰਿਹਾ ਹੋਵੇਗਾ ਕਿ ‘‘ਖੁਦਾਇਆ, ਤੂੰ ਮੈਨੂੰ ਉਸ ਨੂੰ ਮਾਰਨ ਲਈ ਆਖਿਆ ਹੈ। ਮੇਰਾ ਕੰਮ ਤੇਰੇ ਹੁਕਮ ਦਾ ਪਾਲਣ ਕਰਨਾ ਹੈ। ਮੈਂ ਉਸ ਨੂੰ ਮਾਰ ਦਿਆਂਗਾ। ਤੇਰਾ ਕੰਮ ਉਸ ਨੂੰ ਜ਼ਿੰਦਾ ਕਰਨਾ ਹੈ’’ (ਉਤਪਤ 22; ਇਬਰਾਨੀਆਂ 11)। ਸਾਡੇ ਲਈ ਇਹ ਦੇਖਣਾ ਅਸਾਨ ਹੈ ਕਿ ਪੁਰਾਣੇ ਸਮੇਂ ਵਿਚ ਲੋਕਾਂ ਦਾ ਵਿਸ਼ਵਾਸ ਕਿੰਨਾ ਘੱਟ ਸੀ। ਉਵੇਂ ਇਕ ਸਾਲ ਪਹਿਲਾਂ ਤੁਹਾਨੂੰ ਕਿਸ ਗੱਲ ਦੀ ਵਧੇਰੇ ਚਿੰਤਾ ਸੀ? ਆਪਣੀਆਂ ਜ਼ਿੰਦਗੀਆਂ ਵਿਚ ਪਿੱਛੇ ਵੇਖਦੇ ਹੋਏ, ਕੀ ਸਾਨੂੰ ਆਪਣੀ ਨੀਚਤਾ, ਵਿਸ਼ਵਾਸ ਦੀ ਘਾਟ, ਆਪਣੀ ਨਾਕਾਮੀ ਤੇ ਸ਼ਰਮ ਨਹੀਂ ਆਉਂਦੀ? ਅਸੀਂ ਇਕ ਲੜਾਈ ਲੜ ਰਹੇ ਹਾਂ, ਜਿਸ ਨੂੰ ਲੜਦੇ ਰਹਿਣਾ ਜ਼ਰੂਰੀ ਹੈ। ਮਸੀਹ ਕਹਿੰਦਾ ਹੈ, ‘‘ਹੇ ਥੋੜੀ ਪਰਤੀਤ ਵਾਲਿਆਂ’’ (ਮੱਤੀ 6:30), ਅਤੇ ਅਸੀਂ ਉਸਨੂੰ ਆਖਦੇ ਹਾਂ, ‘‘ਸਾਡੀ ਨਿਹਚਾ ਵਧਾ’’ (ਲੂਕਾ 17:5)। ਕੀ ਖੁਦਾ ਤੇ ਭਰੋਸਾ ਕੀਤਾ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ? ਕੀ ਮੈਂ ਸਚਮੁਚ ਵਿਸ਼ਵਾਸ ਕਰਦਾ ਹਾਂ? ਵਿਸ਼ਵਾਸ ਸੰਸਾਰ ਨੂੰ ਇਕ ਸਦੀਵੀ ਪਹਿਲੂ ਦਿੰਦਾ ਹੈ ਕਿ ਹਰ ਘੜੀ ਖੁਦਾ ਵੱਲੋਂ ਇਕ ਮੁਕਾਸ਼ਫਾ ਮਿਲਦਾ ਹੈ। ਵਰਤਮਾਨ ਵਿਚ ਵਿਸ਼ਵਾਸ ਨਾਲ ਜੀਣਾ ਸਿੱਖੋ।

ਵਿਸ਼ਵਾਸ ਨਾਮੁਮਕਿਨ ਵਿਚ ਯਕੀਨ ਰੱਖਣਾ ਹੈ। ਸਾਨੂੰ ਸਪਾਰਣ, ਬੱਚਿਆਂ ਵਰਗੇ ਵਿਸ਼ਵਾਸ ਦੀ ਲੋੜ ਹੈ। ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਸੈਂਟਾ ਕਲਾਜ਼ ਵਿਚ ਯਕੀਨ ਕਰਨ ਤੇ ਕੋਈ ਮੁਸ਼ਕਿਲ ਨਹੀਂ, ਪਰ ਨਾਮੁਮਕਿਨ ਵਿਚ ਯਕੀਨ ਕਰਨ ਲਈ ਬੱਚੇ ਬਣਨ ਦੀ ਲੋੜ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਬੱਚਿਆਂ ਵਰਗੇ ਬਣਨਾ, ਬੱਚਾ ਬਣਨ ਨਾਲੋਂ ਫਰਕ ਹੈ। ਖੁਦਾ ਨਾ ਸਿਰਫ਼ ਮੁਮਕਿਨ ਕਰਨ ਵਾਲਾ ਖੁਦਾ ਹੈ ਬਲਕਿ ਉਹ ਨਾਮੁਮਕਿਨ ਦਾ ਵੀ ਖੁਦਾ (ਮੱਤੀ 19:26) ਹੈ। ਪਤਰਸ ਪਾਣੀ ਉੱਤੇ ਚਲਿਆ, ਪਰ ਫਿਰ ਡੁੱਬ ਗਿਆ (ਮੱਤੀ 14:28-31)। ਉਸਨੂੰ ਯਕੀਨ ਨਹੀਂ ਸੀ ਕਿ ਉਹ ਜੋ ਕੁਝ ਕਰ ਰਿਹਾ ਹੈ, ਉਸ ਨੂੰ ਉਹ ਕਰ ਸਕਦਾ ਵੀ ਹੈ ਜਾਂ ਨਹੀਂ! ਖੁਦਾ ਦੀ ਤਾਕਤ ਖ਼ਤਮ ਨਹੀਂ ਹੋਈ ਸੀ। ਵਿਸ਼ਵਾਸ ਨਾਕਾਮ ਨਹੀਂ ਹੋਇਆ ਸੀ। ਪਤਰਸ ਨੇ ਵਿਸ਼ਵਾਸ ਦੀ ਥਾਂ ਸ਼ੱਕ ਨੂੰ ਦੇ ਦਿੱਤੀ ਸੀ। ਇਸੇ ਕਰਕੇ ਉਹ ਡੁੱਬਿਆ।

ਅਸੀਂ ਸਭ ਨਾਮੁਮਕਿਨ ਵਿਚ ਯਕੀਨ ਰੱਖਦੇ ਹਾਂ। ਅਸੀਂ ਜ਼ਿੰਦਗੀ ਵਿਚ ਯਕੀਨ ਰੱਖਦੇ ਹਾਂ। ਜ਼ਿੰਦਗੀ ਕੀ ਹੈ? ਸਮੁੰਦਰ ਅਤੇ ਧਰਤੀ ਦੇ ਦੂਜੇ ਪਾਸੇ ਅਸੀਂ ਡਿੱਗ ਕਿਉਂ ਨਹੀਂ ਜਾਂਦੇ? ਪਾਣੀ ਆਪਣੀ ਸਤ੍ਹਾ ਭਾਲਦਾ ਹੈ। ਧਰਤੀ ਤੇ ਭਾਵੇਂ ਕਿਤੇ ਵੀ ਕਿਉਂ ਨਾ ਹੋਵੇ (ਭਾਵੇਂ ਦੱਖਣੀ ਧਰੁਵ ਤੇ ਹੋਵੇ), ਅਸੀਂ ਧਰਤੀ ਦੇ ਸਿਖਰ ਤੇ ਹੀ ਹੁੰਦੇ ਹਾਂ। ਇਕ ਬੇਜ਼ਬਾਨ ਜੰਤੂ ਖੱਤੇ ਵਿਚ ਕਿਵੇਂ ਆਂਡੇ ਦੇ ਸਕਦਾ ਹੈ? ਮਨੁੱਖ ਜੋ ਪੂਰੀ ਵਾਹ ਲਾ ਕੇ ਆਂਡਾ ਦੇ ਵੀ ਦੇਵੇ ਫਿਰ ਵੀ ਉਹ ਉਸ ਵਿੱਚੋਂ ਬੱਚਾ ਪੈਦਾ ਨਹੀਂ ਕਰ ਸਕੇਗਾ। 747 (ਜੰਬੋ ਜੈੱਟ) ਕਿਵੇਂ ਉੱਡ ਸਕਦਾ ਹੈ? ਬੀ ਫੇਰ ਤੋਂ ਜੀਣ ਲਈ ਕਿਵੇਂ ਮਰ ਸਕਦਾ ਹੈ? ਸਾਡਾ ਖੁਦਾ, ਜਿਸ ਨੇ ਉਸਨੂੰ ਬਣਾਇਆ ਹੈ ਉਸ ਨੂੰ ਫੇਰ ਤੋਂ ਚੁੱਕ ਸਕਦਾ ਹੈ! ਵਿਸ਼ਵਾਸ ਕਰਨ ਵਾਲੇ ਲੋਕ ਅਜਿਹੇ ਨਗਰ ਦੀ ਰਾਹ ਤੱਕਦੇ ਹਨ, ਜਿਸਦਾ ਇੰਜੀਨੀਅਰ ਅਤੇ ਮਿਸਤਰੀ ਖੁਦਾ ਹੈ (ਇਬਰਾਨੀਆਂ 11:10)। ਯਿਸੂ ਨੇ ਆਖਿਆ ਕਿ ਵਿਸ਼ਵਾਸ ਨਾਲ ਕੀਤੀ ਗਈ ਦੁਆ ਪਹਾੜਾਂ ਨੂੰ ਹਿਲਾ ਸਕਦੀ ਹੈ (ਮੱਤੀ 17:20; 1 ਕੁਰਿੰਥੀਆਂ 13:2)। ਉਹ ਕਿਸੇ ਯਾਦਗਾਰੀ ਸਟੈਟ ਦੀ ਹਮਾਇਤ ਨਹੀਂ ਕਰ

ਰਿਹਾ ਸੀ। ਗੱਲ ‘ਪਹਾੜਾਂ ਨੂੰ ਹਿਲਾਉਣ’ ਦੀ ਨਹੀਂ ਬਲਕਿ ‘ਮੈਨੂੰ ਹਿਲਾਉਣ’ ਦੀ ਹੈ। ਖੁਦਾ ਮੈਨੂੰ ਬਦਲ ਸਕਦਾ ਹੈ, ਬਚਾ ਸਕਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਮੈਨੂੰ ਇਸਤੇਮਾਲ ਕਰ ਸਕਦਾ ਹੈ।

ਸੁਭਾਅ ਤੋਂ ਹੀ ਵਿਸ਼ਵਾਸ ਦੇ ਨਾਲ ਜੋਖਮ ਹੈ। ਵਿਸ਼ਵਾਸ ਅਜ਼ਮਾਇਸ਼ ਮੰਗਦਾ ਹੈ। ਵਰਤਮਾਨ ਦਾ ਆਨੰਦ ਲੈਣ ਲਈ ਅਸੀਂ ਆਪਣੇ ਭਵਿੱਖ ਨੂੰ ਦਾਅ ਤੇ ਲਾਉਂਦੇ ਹਾਂ। ਅਬਰਾਹਾਮ ਲਈ ਇਸਹਾਕ ਨੂੰ ਸੰਭਾਲਣ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਇਸਮਾਈਲ ਨੂੰ ਸੰਭਾਲਣਾ ਸਿੱਖਣਾ ਜ਼ਰੂਰੀ ਸੀ! ਸਾਡੇ ਕੋਲ ‘ਵਿਸ਼ਵਾਸ ਦੀ ਸ਼ਕਤੀ’ ਹੈ ‘ਇੱਛਾ ਸ਼ਕਤੀ’ ਨਹੀਂ। ਖੁਦਾ ਨੇ ਸਲੀਬ ਤੇ ਸਭ ਕੁਝ ਦਾਅ ਤੇ ਲਾ ਦਿੱਤਾ ਅਤੇ ਅਸੀਂ ਵਿਸ਼ਵਾਸ ਨਾਲ ਸਭ ਕੁਝ ਦਾਅ ਤੇ ਲਾਉਂਦੇ ਹਾਂ। ਇਸ ਦਾ ਮਤਲਬ ਇਹ ਵੀ ਹੈ ਕਿ ਵਿਸ਼ਵਾਸ ਸ਼ੱਕ ਦੀ ਇਜ਼ਾਜ਼ਤ ਦਿੰਦਾ ਹੈ। ਬਿਨਾਂ ਪਰਖੇ ਵਿਸ਼ਵਾਸ ਕਿਸੇ ਕੰਮ ਦਾ ਨਹੀਂ ਹੈ, ਬਲਕਿ ਅਵਿਸ਼ਵਾਸ ਹੈ। ਯੂਹੰਨਾ ਬਪਤਿਸਮਾ ਦੇਣ ਵਾਲੇ ਦੇ ਆਪਣੇ ਸ਼ੱਕ ਸਨ (ਮੱਤੀ 11:3)। ਤੁਸੀਂ ਆਪਣੇ ਵਿਸ਼ਵਾਸ ਤੇ ਸ਼ੱਕ ਕਰ ਸਕਦੇ ਹੋ, ਪਰ ਕਦੇ ਆਪਣੇ ਸ਼ੱਕਾਂ ਤੇ ਯਕੀਨ ਨਾ ਕਰੋ! ਜੰਗਲ ਵਿਚ ਯਹੂਦੀਆਂ ਦਾ ਖਾਤਮਾ ਸ਼ੱਕ ਦੇ ਕਾਰਣ ਨਹੀਂ, ਬਲਕਿ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਵਿਸ਼ਵਾਸ ਦੇ ਕਾਰਣ ਹੋ ਰਿਹਾ ਸੀ (ਇਬਰਾਨੀਆਂ 3:7-19)। ਕੁਝ ਜਾਣਨ ਲਈ ਸਭ ਕੁਝ ਜਾਣਨਾ ਜ਼ਰੂਰੀ ਨਹੀਂ ਹੈ।

ਜਿਸੂ ਨੇ ਯੂਹੰਨਾ ਬਪਤਿਸਮਾ ਦੇਣ ਵਾਲੇ ਦੇ ਸ਼ੱਕਾਂ ਦੇ ਬਾਵਜੂਦ ਉਸ ਬਾਰੇ ਲਾਸਾਨੀ ਗੱਲ ਕੀਤੀ: ‘... ਜਿਹੜੇ ਤੀਵੀਆਂ ਤੋਂ ਜੰਮੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਯੂਹੰਨਾ ਬਪਤਿਸਮਾ ਦੇਣ ਵਾਲੇ ਨਾਲੋਂ ਵੱਡਾ ਕੋਈ ਵੀ ਨਾ ਉੱਠਿਆ ਪਰ ਜੋ ਸੁਰਗ ਦੇ ਰਾਜ ਵਿਚ ਛੋਟਾ ਹੈ ਸੋ ਉਸ ਤੋਂ ਵੱਡਾ ਹੈ ...’ (ਮੱਤੀ 11:7-11)। ਵਿਸ਼ਵਾਸ, ਜਿਸ ਨੂੰ ਆਪਣੇ ਆਪ ਤੇ ਭਰੋਸਾ ਨਹੀਂ ਹੈ ਵਿਸ਼ਵਾਸ ਨਹੀਂ ਹੋ ਸਕਦਾ। ਖੁਦਾ ਤੋਂ ਬਿਨਾਂ ਜੀਣ ਅਤੇ ਮਰਨ ਦੀ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਕਰਨਾ ਆਤਮਘਾਤ ਹੀ ਹੈ। ਬਿਨਾਂ ਕੁਝ ਦਾਅ ਤੇ ਲਾਏ ਤੁਸੀਂ ਸਭ ਕੁਝ ਦਾਅ ਤੇ ਲਾ ਦਿੰਦੇ ਹੋ। ਮਸੀਹੀ ਲੋਕ ਹਰ ਰੋਜ਼ ‘ਆਪਣੇ ਵਿਸ਼ਵਾਸ ਦੀ ਰੇਖਾ ਨੂੰ ਸਿੱਧਾ ਕਰਦੇ ਹਨ।’ ਵਿਸ਼ਵਾਸ ਸਭ ਕੁਝ ਸਹੀ ਕਰਨ ਦੇ ਹਾਲਾਤ ਪੈਦਾ ਕਰਨ ਦਾ ਵਾਅਦਾ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਵਿਸ਼ਵਾਸ ਤਾਂ ਆਪਣੇ ਖੁਦਾ ਵਿਚ ਹੈ, ਜੋ ਸਾਨੂੰ ਕਦੇ ਛੱਡਦਾ ਜਾਂ ਤਿਆਗਦਾ ਨਹੀਂ ਹੈ (ਇਬਰਾਨੀਆਂ 13:5)।

ਵਿਸ਼ਵਾਸ ਕੰਮ ਕਰਦਾ ਹੈ

ਸ਼ਬਦ ‘ਵਿਸ਼ਵਾਸ’ ਦੀ ਪਰਿਭਾਸ਼ਾ ਕੋਈ ਵੀ ਹੋਵੇ, ਇਹ ਕੰਮ ਕਰਦਾ ਹੈ। ਸਾਡਾ ਖੁਦਾ ਕੰਮ ਕਰਦਾ ਹੈ, ਸਾਡਾ ਮੁਕਤੀਦਾਤਾ ਬਣਨ ਦੀ ਯਿਸੂ ਦੀ ਯੋਜਨਾ ਕੰਮ ਕਰਦੀ ਹੈ। ਖਰੀ ਸਿੱਖਿਆ ਭਾਵ ਸਾਉਂਡ ਡਾਕਟਰਿਨ ਕੰਮ ਕਰਦੀ ਹੈ। ਵਿਸ਼ਵਾਸ ਗਤੀਸ਼ੀਲ ਹੈ, ਆਗਿਆਕਾਰ ਹੈ। ‘ਬਿਨਾਂ ਅਮਲਾਂ ਦੇ ਨਿਹਚਾ ਮੁਰਦਾ ਹੈ’ (ਯਾਕੂਬ 2:17-26)। ਇਬਰਾਨੀਆਂ 11 ਅਧਿਆਇ ਵਿਚ ਅਸਲੀ ਨਾਇਕ ਬਾਈਬਲ ਦੇ ਪਾਤਰ ਨਹੀਂ, ਬਲਕਿ ਵਿਸ਼ਵਾਸ ਹੈ। ਵਿਸ਼ਵਾਸ ਕਰਕੇ ਹੀ ਉਹ ਹੋਰਨਾਂ ਨਾਲੋਂ ਫਰਕ ਬਣੇ ਹਨ। ਪਾਪ ਦਾ ਉਲਟ ਸ਼ਬਦ ਭਲਿਆਈ ਨਹੀਂ, ਬਲਕਿ ਵਿਸ਼ਵਾਸ ਹੈ। ਇਸੇ ਤਰ੍ਹਾਂ, ਬੁਰਿਆਈ ਦਾ ਮਹੱਤਵ ਨਹੀਂ, ਜੋ ਪਾਪ ਦਾ ਨਿਚੋੜ ਹੈ, ਬਲਕਿ ਅਵਿਸ਼ਵਾਸ ਦਾ ਹੈ। ਇਸ ਨਾਲ ਉਨ੍ਹਾਂ ਲੋਕਾਂ ਨੂੰ ਜੋ ਮਸੀਹੀ ਨਹੀਂ ਹਨ, ਮਸੀਹੀ ਲੋਕਾਂ ਵਾਂਗ ਜ਼ਿੰਦਗੀ ਕੱਟਣ ਲਈ ਕਹਿਣ ਵਿਚ ਨਾਕਾਮ ਰਹਿਣ ਦੀ ਸਾਡੀ ਨਾਕਾਮੀ ਦਾ ਪਤਾ ਲਗਦਾ ਹੈ। *ਵਿਸ਼ਵਾਸ ਕੰਮ ਕਰਦਾ ਹੈ!* ਸਾਨੂੰ ‘ਵਿਸ਼ਵਾਸ ਦੇ ਕਰਮਚਾਰੀ’ ਹੋਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। ‘ਵਿਸ਼ਵਾਸ ਕੰਮ ਕਰਦਾ ਹੈ,’ ਇਹ ਨਹੀਂ ਕਿ ‘ਵਿਸ਼ਵਾਸ ਕੰਮ ਕਰਦੀ ਹੈ।’ ਵਿਸ਼ਵਾਸ ਸਮਰਪਣ ਦੀ ਮੰਗ ਕਰਨ ਵਾਲਾ ਆਦਮੀ ਨਹੀਂ ਹੈ (ਲੂਕਾ 6:46; ਯੂਹੰਨਾ 14:15)। ਵਿਸ਼ਵਾਸ ਹੀ ਇੱਕੋ ਇਕ ਢੰਗ ਹੈ: ‘ਅਤੇ ਨਿਹਚਾ ਬਾਝੋਂ ਉਹ ਦੇ ਮਨ ਨੂੰ ਭਾਉਣਾ ਅਣਹੋਣਾ ਹੈ’ (ਇਬਰਾਨੀਆਂ 11:6)।

ਵਿਸ਼ਵਾਸ ਹਰ ਰੋਜ਼ ਹੋਣ ਵਾਲੀ ਗੱਲ ਹੈ। ਖੁਦਾ ਦਾ ਕੱਲ੍ਹ ਦਾ ਫਜ਼ਲ ਅੱਜ ਸਾਨੂੰ ਜ਼ਿੰਦਾ ਨਹੀਂ ਰੱਖੇਗਾ। ਖੁਦਾ ਸ਼ਕਤੀ ਕੱਲ੍ਹ ਵਾਸਤੇ ਨਹੀਂ ਬਲਕਿ ਅੱਜ ਲਈ ਹੀ ਦਿੰਦਾ ਹੈ। ਉਜਾੜ ਵਿਚ ਮੰਨਾ ਰੋਜ਼

ਇਕੱਠਾ ਕੀਤਾ ਜਾਂਦਾ ਸੀ। ਮਸੀਹੀ ਜ਼ਿੰਦਗੀ ਅਰਾਮਦਾਹਿਕ ਅਤੇ ਸੁੱਖਾਲੀ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦੀ। ਇਹ ਕਮਜ਼ੋਰ ਦਿਲ ਵਾਲਿਆਂ ਲਈ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਅਸੀਂ ਉਸ ਪਰੇਸ਼ਾਨ ਪਿਤਾ ਵਾਂਗ ਪੁਕਾਰਦੇ ਹਾਂ, ‘ਮੈਂ ਪਰਤੀਤ ਕਰਦਾ ਹਾਂ, ਮੇਰੀ ਬੇਪਰਤੀਤੀ ਦਾ ਉਪਾਉ ਕਰ’ (ਮਰਕੁਸ 9:23, 24)। ਅਸੀਂ ਆਖਦੇ ਹਾਂ, ‘‘ਕੁਝ ਵੀ ਹੋ ਜਾਵੇ, ਪਰ ਖੁਦਾਇਆ, ਮੈਂ ਤੇਰਾ ਹਾਂ!’’

ਆਓ, ਮੇਰੇ ਨਾਲ ਚੱਲੋ।

ਟਿੱਪਣੀ

¹ਆਇਤਾਂ 1, 4, 5, 6, 7, 8, 10, 11, 13, 16, 17-19, 23-28, 31, 32, 33, 37, 38, 40 ਨੂੰ ਖਾਸ ਕਰ ਕੇ ਵੇਖੋ।